

Articsókák

Legjobban hüvelykujjal lehet megfogni őket,
A zárt termés e hegyes leveleit,
Szorosan egy rokka köré tekerve,
Sárkánypikkelyek, amelyek egyre puhábbak,
Egyre finomabbak a belső szív felé haladva,
Mely szőröcskék-borítottan fekszik a szénán.

Virágfejekkel teli kosár a piacon,
A nyaktiló gazdag aratása. A nyakak
Hosszúra hagyva, amilyen Kínában
A lakkal festett libák torka.

Azok, bizony:

Földönkívüli harcosok zsugorított fejei,
Zöld úrvacsora-kelyhek; a húst keresőben
Megfosztva leveleiktől,
Páncélozott virágernyők a száron.

A franciák nagyok, kőből faragva
A legjobb balusztrád-dísz
A versailles-i orangerie-be;
Kisebnek a rómaiak, tüske nélkül,
S az ínyhez pont úgy dörgölőznek,
Ahogy bandányi maffiózó keresi kedvét
A véres klánfőnöknek.

Hotel Panama

Tudjuk, hol ébredünk majd fel egy éjjelen,
A messzi jövőben? Jól zárnak a zsaluk,
Elromlottak az idegen fényreklámok.
A levegőben nevek kavarnak, amelyekbe
Kis híján beletörik a nyelvünk.
Nem tudjuk.

Figyelmeztettek. Újra cirkál,
A furcsaságok istene, ki összecszerél mindent,
Aki mellett minden elszárgul: játszóterek –
A lármájukról ismertük fel őket; virágosbódék,
Új kávézók, telitetovált fiatalokkal.
A felismerhetetlenségig el vannak változtatva
Még a városok látnivalói is.

A gyárak között hajók tűnnek föl,
Tarka zászlók ruhaszáritó-köteleken. Lehetne
Tengerszoros is, valahol a Boszporusz
És Panama között, s a tenger közel.
A szálloda-hallban kezdődik, a rozetták szürke
Stukkóiban a kivilágítatlan bár fölött,
Mely tegnap máshol volt még.

Ha a tegnap az a hely, mely fogódzóval kecsgetet
A napok és nevek áradásában, melyekbe, notórius
Gyűjtögetőknek, kapaszkodnunk kell.
De szó sincs róla, hogy ezt tenné. Nem teszi
Meg nekünk, zarándokoknak ezt a szívességet.

Bizonyos helyek

Christine Beckernek

Almák a szupermarketben, barackok, külön rakva
A többitől, mert megnyomódtak, barnafoltos banánok,
Túl hosszan tapad rájuk a tekintet. Nem tud leválni
Róluk, tanulmányozza a romlást.

Legkíméletlenebbül az öreg emberek
Nyomkodnak csontujjaikkal.
Sebesült fügék, szilvákon groteszk horpadások,
Visszateszik őket, viszolyogva és elbűvölve.

Mi vagyunk ez a csúffá tett gyümölcs, mondja a nő,
Sok kézen mentünk át, és bizony megsínylettük,
Csak nem látni; előbb-utóbb elmúlnak
A ruhák alá rejtett bőr véraláfutásai.
De a kasszánál aztán fölragyognak a tekintetek;
Elpusztíthatatlanul, innen a halálvonalon.

A sorban egy asszony meztelen karral
Narancsokat rak a szalagra, kiviket. Megmutatja
Ibolyáit, a múlt éjszaka szerelemnyomait.

Az idegen

A tenger halszagú, ha onnan fúj a szél.
Víz alatt a kezek uszonyoknak látszanak.
Két mély légzés, s te vagy a fűrészessüger,
Mely a fenéken él, magában, évek óta már.

Tűzijátékot lődöznek a parton, hangosan
Gajdolnak a karaoke-bárban. Már csak az
Hiányzik, hogy megtapsolják a tengert a hullámverésért,
A landolásért, mint az utasok. Szívem mélyéből szól –
Korom, a vulgáris jelen.

Éjjel az autórádióból,
Hallgatók kérték, Mozart Requiemje szól.
A kórusoknál föltekerem a hangerőt.
Én vagyok a tájat hiányoló idegen.

Az út mentén fiatal nők műanyag székeken
Árulják bőrüket, és mosolyogva várják
A stricit – aki nem jön ma, se holnap,
De egy napon majd eljön biztosan.
Ha már ma traumatológusra spórolnak, jól teszik.

Rómában láttam egyszer egy részeg koldusasszonyt;
Rongyos szoknyában aludt egy sikátor kövén;
Láttam szőrös, öreg, mosdatlan hasadékát.

Tatár Sándor fordításai

Durs Grünbein (Drezda, 1962) az egyik legjelentősebb és legelismertebb kortárs német költő, esszéista és műfordító. A berlini Humboldt Egyetemen folytatott színháztudományi tanulmányait abbahagyva teljes érdeklődésével az irodalom (művelése) felé fordult. Több német művészeti akadémia tagja; politikai kérdésekben is hallatja szavát. Számos (zömmel verses) kötete jelent meg, klasszikus görög drámákat és Senecát fordított anyanyelvére. 1992-től mostanáig tizenöt, részben igen rangos irodalmi díjjal (például Georg Büchner-díjjal) tüntették ki. Magyarul *Koponyaalaptantárgy* címmel 2006-ban jelent meg kötete a Jelenkor Kiadónál. Itt közölt versei a *Sinn und Form* című berlini folyóirat 2015/4. számában jelentek meg.

Tatár Sándor (Budapest, 1962): József Attila-díjas költő, műfordító. Legutóbbi verskötete: *Bejáró művész* (2007).